

Večerní květy

“Zlatičko, a proč jsi mu neřekla, že to tvůj muž nemyslel zle?”

Moje babička se tvářila udiveně, když jí žena s karafou dolévala víno. Nevěřila jsem jí.

“Jak jsem mu to asi měla říct, když práskl s dveřmi v trůnním sále!” Odsekla moje matka.

“Uvědom si, že jsem královna nemůžu pobíhat po paláci a předstírat emoce jako moje sestra!”

S díky přijala sklenici zdobenou zlatem.

“No... ale tak ...” Babička se zadívala přes hradby. Za zdmi zdobenými motivy lvů a jiných příšer, kam jsme jen dohlédly, rozprostíral se tábor bojovníků ze severu. I když se zdálo, že jsou daleko, naše oči rozpoznávaly polonahá mužská těla i neuvěřitelně světlé vlasy, které si většina z nich splétala do copánků.

“Ale ono by to vlastně ani nemuselo být tolik na škodu,” dokončila babička a shovívavě se usmála.

“Svému muži jsi to ještě nevysvětlila?”

“Prosím tě, po tolika měsících nás konečně někdo napadl! Nebudu mu tu radost kazit.”

Babička zamručela na souhlas a na terase královského paláce se rozhostilo ticho. Ten večer se mi slunce zdálo oranžovější a zdi veliké hradby s reliéfy živější. Květiny, které pěstovala moje babička v hlíněných nádobách, šířily těžkou nasládlou vůni. Mísila se s vůní kovářských ohňů, kterou k nám z ležení zanesl vítr.

“Víte... můj muž šel dnes také na hradby,” ozvala se tichým hlasem žena, která dolévala víno.

Babička si jí se zájmem prohlédla a pokynula jí, aby pokračovala.

“Bohužel se ozvalo nějaké zranění, když šel do schodů strážní věže.”

Povzdechla si a babička vztyčila významně svůj kostnatý prst:

“Má drahá, doufám, že mu ta záda promačkáte až po útoku. Bylo by škoda neseznámit se s těmi mladými muži tam venku...”

Žena se s lehkým ruměncem na tváři pousmála a babička se s uspokojením znovu napila. Vlastně to byla zvláštní společnost. Rozdíl mezi námi mizely, podavačka vína s královnou vřele hovořila o způsobu zaplétání světlých vlasů ze severu. Víno a večerní slunce udělalo své, velice brzy se rozhovor rozproudil jako řeka.

“Co myslíte, královno,” zeptala se zcela beze studu žena s karafou. “Zaútočí zítra nebo se bude ještě vyjednávat?”

A aniž by čekala na odpověď, pokračovala:

“Má přítelkyně z královské kuchyně teď totiž drží smutek a nechce si pohněvat kněží...”

“...Už teď?” Podivila se babička.

“Ne, nic vážného, manžel zemřel při výstupu na hradby.”

“Ono už se bojovalo?” Zhrozila se má matka.

“Ne, ne, ona je kuchařka,” podala vysvětlení žena.

“Oh, tedy zřejmě příliš úzký krunýř, že?”

“Ano, ty krunýře jsou už hodně let staré.” Ozvala se babička. “Můj otec je nechával vyrábět u příbřežních kovářů. Jsou nemoderní a bohužel se nedají povolit.”

“Způsob této hrdinské smrti je čím dal častější,” povzdechla si má matka. “Zvláště v tak horkých dnech, jaké teď máme. Ne, nemusíte se obávat útoku. I když to pro některé z nás může být zklamání, ráda bych se pokusila ještě chvíli vyjednávat.”

“Má paní... přesto bych se ještě ráda zeptala...”

Žena chvíli klopila oči.

“Víte, chodíváme k hradbám pro vodu a dokonce někdy i za hradby... Slyšela jsem, že ti muži ženy zdraví a dokonce se předem zeptají, zda se jich mohou jako bojovníci...”

“...Oni se ptají předem?! Není to nezdvořilé?!” Stěží zakrývala své pohoršení má babička.

“Dnes je trochu jiná doba, mami...”

“...To tedy ano! Za našich dob bývalo zvykem rádně a poctivě klást přiměřený odpor dobyvatelům při výkupu životů manželů! Vždycky to tak bylo, je to přeci přirozené! A bez otázek!”

“Ale také je pravda, že takoví muži ještě před hradbami nestáli.”

“Zlatíčko, tvůj talent v diplomacii je sice nesporný, o tom není pochyb, ale bojovníci ze severu naše město již dobyli za časů mé prababičky. Důkazem jsou červené vlasy tvého strýce. Dokázala jsi ženám v říši přinést skutečně mnoho dobrého, ale přesto se domnívám, že otázky předem se dají pochopit jako určité váhání, což je pro naše obdivuhodné ženy urážkou.”

Žena s karafou se zahleděla před hradbu. Blízko bran se objevil štíhlý mladý muž vedoucí dva neosedlané koně. Šel pomalu, jako kdyby věděl, že se trojice žen na terase paláce ještě naklání, aby viděly lépe.

“Nevíte jak dlouho bude trvat obsazení města, až prohrajeme?”

“Tvému muži by prospělo tak čtyřměsíční domácí vězení,” poznamenala babička.

“Tak to by prospělo i mně.”

Mladý muž se světlými copánky zmizel za zdí. A když se ozvalo zachrchlání z hradeb, kam se škrábal další ze statečných obránců, objevil se na tváři mé matky znechucený výraz. Chvíli se mi zdálo, že se žena s karafou rozpláče.

“Až umyji karafy,” řekla tiše. “Poklidím kuchyň a půjdu domů. Namažu svého neforemného muže mastí, nakrmím ho, odnesu nočník, protože pro samou bolest ani dýchat nemůže, převléknu zpcenou postel, budu ho nahlas litovat a obdivovat, a pak půjdu vyplet několik hliněných nádob s květinami...”

“Nebudte tak smutná, má drahá,” řekla babička. “Hliněné nádoby si nechte na pozdější životní období a běžte raději s přítelkyní za hradby pro vodu.”

Žena se pousmála:

“Závidím královně její diplomatická jednání.”

“Upřímně nechápu, jak to mohou ženy, které se diplomacii nevěnují, vydržet,” pokračovala babička.

“Máte můj hluboký obdiv. Ta míra trpělivosti, s jakou čekáte na cizí armády i několik let! Zlatíčko, kdy asi tak bude město dobyt?”

Moje matka pokrčila rameny.

“Možná by bylo dobré vyměnit nepohodlí stanu za příjemný palácový nábytek, nemyslíš? Vyjednávat se přeci dá i o délce domácího vězení tvého muže.”

“Ještě nevím,” odpověděla rozmrzele má matka. “Nesnáším ty boje před tím.”

“Já to taky nikdy neměla ráda, ale spokojení musí být i muži. Patří to k tomu.”

“Nezlobte se,” ozvala se opět žena s karafou. “Mažu ho mastí i oleji, krmím, lituji a obdivuji přesně podle mouder naší rodiny... proč mu ještě dopřávat nesmyslné pobíhání a zabíjení? Vždyť si u toho ještě zláme nohy...”

Poprvé za celý večer ztratila má babička řeč. A v té chvíli mne napadlo, že bychom to vlastně mohly zaonačit úplně jinak.

“Maminko,” řekla jsem. “Vždyť je to prosté. Oni jsou venku a my uvnitř, do města se vstupuje branami a dobře najedení muži dobře spí...”

Má babička zvedla obočí a zadívala se na mou matku s obdivem.

“Jsem skutečně pyšná, zlatíčko, že je tohle dítě naší krve.”

Položila skleničku.

“Jednou z ní bude veliká královna.”